

Hallo,

Mijn naam is Corina.

Ik heb een Nederlands gefokte appaloosa en zijn naam is Never Say Never.

7 jaar geleden heb ik hem gekocht en hij was toen 4 jaar.

De eerste 3 maanden was er nog niets aan de hand maar daarna begon de ellende!

Hij kreeg koliek, dan denk je “nou dat kan gebeuren”, maar hij kreeg het vanaf dat moment elke 4 weken.

Ik wist er geen raad meer mee, ik deed wat ik kon, veel beweging, op tijd zijn voer.

Maar niets hielp, op stal kwam er een fysio genaamd alans, die radde mij aan om eens geen biks meer te geven, maar tarwe en vitkriks (vitaminebrok) en dit bleek te werken!

Een half jaar was hij koliekvrij, ik was zo blij dat ik het vierde op stal met gebak, maar lang mocht het niet baten.

Kort daarop kreeg hij het weer, zo'n 3 tot 4 keer per jaar zat ik in Utrecht en financieel liep ik er ook aardig op leeg.

Hij had steeds meer moeite om weer op de been te komen na een koliekaanval.

Tussentijds ben ik van stal veranderd en ik was daar nog geen maand en ja hoor, weer koliek.

Weer naar Utrecht. Ik heb gelijk navraag gedaan of er een manier is om het onder controle te krijgen, maar dat wisten ze zelf ook niet, ik was dus medisch “uitgedokterd”.

Op mijn nieuwe stal kwam ik in gesprek met een stalgenoot die het had over homeopathie en ene André bij pension de Hoge Stee. In het begin twijfelde ik, ik ben namelijk ontzettend nuchter hierin. Eerst mijn dierenarts gebeld en met haar overlegt wat zij hier van vond. Zij zei: “Wat heb je te verliezen, wij kunnen niets meer doen, alleen komen en hem weer op de been helpen. Misschien helpt homeopathie wel en baat het niet, schaadt het niet.”

Volgende dag gelijk een afspraak gemaakt en ik moest haren met wortels meenemen. Bij het eerste consult vertelde hij dat hij last had van bacterien in zijn maag en nog wat over zijn banden en longen en nog het een en ander.

Ik kreeg druppels mee en later een wormenkuur en toenik na 2 weken terug ging, kreeg ik weer druppels voor een paar dagen en later weer een wormenkuur.

Ik had op dat moment echt zoiets van “Wat is dit dan?”

Maar ik moet eerlijk zeggen in het begin ging het echt goed met hem, hij was vrolijk en wilde weer werken met plezier.

Zo had ik hem allang niet meer meegemaakt, dus ik ging door met de druppels.

Maar toen kwam er een moment dat ik dacht, waar ben ik mee bezig. Hij werd weer zieker, een soort koliek, veel liggen, lusteloos en dacht toen ECHT ik stop er mee!

Dit gaat echt niet goed zo, maar André beloofde mij dat het echt wel goed zou komen.

Oké, ik geef het nog een paar maanden en als het dan niet beter gaat dan stop ik er mee.

En inderdaad, hij knapte helemaal op, maar dan ook echt ook. Ik herkende mijn paard niet meer. Hij genoot letterlijk weer van zijn leven: vrolijk, druk, ondeugend, werklustig en hij groeide uit tot een gespierd paard.

Hij mocht zelfs weer biks hebben en dat na 5 jaar.

In het begin was dat wel heel eng en ik gaf hem ook maar een paar brokjes, ik was veel te bang dat het weer mis zou gaan.

Ik was zo blij nu het zo goed met hem ging, beetje bij beetje gaf ik hem steeds iets meer.

Nu staat hij zelfs op 2 kilo biks per dag!

Ik ben nu al 2 jaar verder KOLIEKVRIJ dus je mag wel zeggen dat André mijn paard en mij weer het plezier in het leven heeft teruggegeven.

Waar wij samen nu volop van genieten.

Hartstikke bedankt André!